

Autorisovaný
překlad
prof. Frant. Faltouha.

Bosenský drak.

ROMÁN
Josefa Aug. Tomiče.

Pokračování

Husein je zaplaven a omdle mluví, jako člověk, jenž se svou vše očekává. Bej Zlatarevic naproti tomu s jasnou tváří každou chvíli promlouvá nějaká slova k Huseinovi, jako by jej chtěl rozveselit, avšak nadarmo. Podzimní slunce je poštěd- ná hřálo, vystoupívá již vysoko na jasně klenbě nebeské. Oči hor val ohladný větrák, mraň vedro sluneč- ě vábil k spánku unavené oči. Někter- ť z četv lehli si skutečně na trávu, neboť minulé noci nespatili nic. Bej Zlatarevic vstal a kráčil v tu stranu kde se útelí otevřel. Jedna uč- nil asi 20 kroků, an se náhle zastavil i obrátiv se k Huseinovi, hlasitě naň volal: „Již je tu máme!“

Husein se vzbudil o po něm i o sťatní. Stráž čtyř jezdců, která měla dávat pozor na postupování svatebního průvodu od Zovika až k tomu úvozu, vrátila se tryskem na zpět. Když byla přispěla, ohklopí- li ji váčekni, aby vyslechli, jak se věci mají.

„Právě teď budou sestupovat s vrchu. Četa je veliká jako naše a vůdcem jejím je kapitán Tuzla. Za několik minut budou zde.“ „Na koně!“ velel Husein, a všichni v okamžiku seděli na svých koních, srazi- vše se v jednu hromadu, aby slyšeli dobře rozkazy mladého kapitána.

Husein nařídil, by se jeden oddíl ukryl v háji a nechal svatební četu projítí mimo, tak aby jí mohl zpá- třeně cestu zameziti, kdyby někomu snad napadlo s nevěstou dáti se na útek. Jeden oddíl posílnl se zase ku předu, kde přestává úvoz a začí- ná strmá cesta, by zadrželi svatební prů- vod, kdyby snad se chtěli prosekati z k Tuzle utkatí. Třetí oddíl, v kterém byl sám Husein a s ním bej Zlatarevic, skryl se na jižním po- krají lesa. Toto oddělení mělo před svatební četu vypadnouti a jí zadržeti.

Když byl každý na svém místě, počali svatební průvod sestupovati. Dosud veselí a hovorci umkli pejednou všickni, jako by byli nějakou předtuchou zaujati. Každý viděl, že v tom úvozu je přek- ná příležitost k únosu děvčete. Sva- tební vůdce stříl okem v pravo a v levo, ale neznal nic. Brzy minou i háj, a tu náhle zahřmí

váha z pistole. Zrak ten si hurně Meira jako spravedlivého blaž tron- lo. Běží vaden z nejvyššího vrcholu, až je plynou jako řasivé úhoji, a teď se sro- tlo, světlou naděje. „T“ je Huseinovi, ona dívka k této pohledu. Věi svého koně k jeřánu. A setva slava ta vyposílá z úst, vevadl Hu- sein kapitán se svého lidmi z háje i zastavil cestu zvrženě dotě svateb- ní. Družba, ženich, otec i bratři náskočili k nevěstě, aby jí stáhli a chránili.

„Obě děvčata od nás, že nám zastav- níte cestu?“ otázal se kapitán Tuz- la Husein a slyšev hlasem, až se to oděm uhlídán rozdáho, sodevátěto dívka kterou má vřídleních přátrd. Já i on shodil jsem se o to, aby se mečem rozhodlo, komu má dívka náležeti. Vy ostatní svatební a vy její lidé, chovejte se pokojně, nechtějte, abyste se mezi sebou potřeli, ale ty Ali Vidaiči, jsi-li jurač, a ne mládek, vzkroč na boji- ště iuněkě, kdo z nás zvíťzí, tomu náležeti bude dívka.“

Ali Vidaiči zajiakřily se oči, po- bídli svého bělouše a vystoupiv z četv postavil se vedle svatebního vůdce.

„Jsem hotov, ať se spolu měří- me!“ zvolal naň oduš Ali. A kdy- by i o dívku nešlo, tož již tato pří- ležítost mi jako s nebe spadla, neb již dávno hažím po tvé krvi.“

„Tak tedy za mnou, chvstale!“ zvolal naň bromovým hlasem Hu- sein i otočiv koně skokem pádl na louku.

Bej Zlatarevic přistoupil nyní ke kapitánu Tuzlovi shodl se s ním o to, že obě čety za souboje budou se klidně chovati, a že ten, jenž zvíť- zí, dívku svobodně odvede. Obě čety: svatební i Huseinova seřadily se na louce, v jakési vzdálenosti od sebe, by patřily na souboj, který dva mladí junáci odhývati budou. Mezi jednou a druhou četou na zvlášt- ním místě seděli na koních svatební vůdce Tuzla kapitán, bej Zlatarevic za nimi Meira, její teta Šerifa, co kmotra, družba Mahmud aga Vi- daic, pak otec a bratři nevěstini.

Meira se chvěje jako prut na vodě. Myslí její mezi nadějomi a strachy sem i tam se kolébá, a srd- ce jí se jaksi zastavuje, tuče jen zvolna a nejistě, jako věčný pou- tník, jenž neví, z laž stánu před ra- nami ráje nebo pekla.

Bledě rty se jí ryčle pohybojí; ona vysílá k nebesům modlitby za svého miláčka, prosí za jeho život, za svoje blaho.

Zápásníci postavili se již každý na své místo, každý na jeden konec louky. Husein — kapitán vstávil břitký meč z pošvy, po té i v Avio- vě ruca zableskl se holý meč. Běl- to posvátný okamžik. Husein no- zdřivil svých černých očí k nebi: „Ni za jasného dne, ni v tmavé noci tvůj Báh tebe nepustil, aťž se tě zanevřel!“ Šeptala jeho ústa slovátek sury „jasný den.“ a potom z mávnuv mečem, hnal se blížkem po Ali pašovi. S druhé strany po- bádil Ali paša ohnivého bělouše na Huseina. Zápásníci obořili se na sebe vř silou. Ali paša štastně od- rasil ránu svého protivníka. Husein máchl po něm po druhé a po třetí, ale Ali Vidaič po každé zachytil mečem prudkou ránu, až jiskry z něho sršely. Nyní se zápásníci roz- stoupili, ustoupili, poněkud na zad- a ženou se poznovu proti sobě. Nyní hleděl každý, jak by svého protivní- ka se strany napadl. Než marná to byla práce; koni obou rozumějí i to- mu nejjemnějšímu pohybu uzdv, jako by byli jen v samých soubojích odrostli. Oba ustupují, běhají do kola, obracejí se na zadních nohách nade všecko pomyslením hbitě; vždyť jsou to konci bojišti uvyklí, veškeré naděje svých pánů. Vidaič Husein kapitán, že mu tím způsobem nelze dotřítí na Aliju, ustanovil se na tom, že naň jako po první útok n- číní. Otočiv koněm ustoupil asi třicet kroků nazpět, a nyní nejvř- štím cvałem hnal na Ali Vidaiče, jenž připraven čekal na svém místě; než právě před samým Alijou klopýtl kůň přes veliký kámen, potkl se a padl na přední nohy tak prudce, že se Husein, jen aby se udržel v sedle, opřel mečem o zem, při tom zaryl se mu meč přes polovic. Jako stě- la přiskočil nyní Ali paša, i nahnou se na koni, aby lépe zasáhl, úd Hu- seina do hlavy. Týž síce v okamže- ní vytrhl meč ze země i zachytil poněkud meč Alijův, ale v té rych- sti a v tom obtížném postavení ne- mohl zcela odraziti prudkou ránu. Bělouš se opět vzbudil, ale v tom

okruze prostavě turben vytrskl proud krve i vřel se na bledé tváři Husei- nově, jaké zkroutil oči a c, meč mu vyvapř z pravice a on zavravo- ral v sedle. Tu zpozoroval Ali Vidaič: zapamětl v té chvíli, že má oboj sebou nepřítela i přískočil k Huseinovi, zachytil nadajřtého ruka- ma a položil horň část těla jeho na sedlo své.

Meira všecka bez sebe vykřikla, že se to v skalnatých horách rozléhalo a bezduchá skvěla se s koně. Kmotra, otec, bratři i družba přiskočili meč kuf, by jí vzkřísili. Nastal zmatek a rovek v obou četách. Tu- žo kapitán a bej Zlatarevic skokem vstali na rovného obě čety, svatební i Huseinovy.

V bej Zlatarevicovi vzkypěla krev, když sagnil přítela zkrváčena a bez vědomí.

„Snadno je sekati, když druhý ne může se náležitě brániti; to nebylo po jnůčku!“ pravil rozhorleně bej Zlatarevic Ali pašovi, načež mu ten to přeměřiv jej okem zamračeným ani neodpověděl.

„Neurážej-ho!“ prohodil Tuzla kapitán. „Možná že bys byl i ty na jeho místě tak učinil.“

Huseina položili na trávu, podlo- živše mu pod hlavu sbalený kaftan. Běl bled jako umrlec, a z rány mu finula prudce krev, tak že po chvíli kyla kolem něho celá kaluž. V tom přiválal i Rustem bej. Stařec litoval velice mladíka i pohnut jsa pravil k Zlatarevicovi:

Pokračování.

On: Oh, proč jste po celý týden držela mne v takové nejistotě a po- tom řekla „ne“?

Ona: Nu, myslela jsem, že za ten čas uspoříte tolik na jídle, abyste se mohl oženit.

Když vidíte muže nějakého povstati se žilte, jak si drží ruku na kříži a obličej má bolestně stařešný, můžete být jisti, že trpí chorobou ledvin. Dr. Peter Hoboko je uzná- ným lékařem pro neduhy toho druhu. Stoleté stálé užívání zásluhy jeho dokázalo. Není to lék lékárnický. Lze to dostati od zvláštních jednate- lů nebo přímo od majitele. Adresuj- te; Dr. Peter Fahrney, 112—114 So. Hoyne ave., Chicago Ill.